

KIS HIRLAP

A CZIGÁNYLEÁNY. (Lásd a 365. l.)

23. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka

(Folytatás.)

URTA volt a levél, de utolsó sorai mélyen megrendíték Palit; egész nap kínos merengésben járt föl és alá és ismét meg ismét élénken emlékébe jött ama reggeli jelenet, midőn Jenő elbucsuzott tőle. És ha Jenőnek csakugyan valami baja esnék a háboruban . . . Pali érezte, hogy soha sem tudna többé emelt fővel járni az emberek közt, érezte, hogy jó testvérét, ki őt meg akarta szabadítani a sötét gondtól, súlyosan megbántotta. Mennyire kívánta most, bár csak legalább egy nyájas szót, egy szerető pillantást adott volna akkor viszonzásul Jenőnek, ki oly őszinte szeretettel ke-reste föl.

Szörnyű volt Palinak még azon gondolat is, hogy a bűn tudatával távozzék szülei házából az iskolába és ismételten uralkodni iparkodott gonosz indulatán és gondolkodott, nem szabadulhatna-e ki gyötrelmes helyzetéből, nem léphetne-e ismét jó barátságba mindenkivel.

Először is itt van a kis Nellike, kinek szép piros gyöngyeit elvette — nem adhatna-e neki valamit kárpótlásul? De mit? Nellike épen tegnap sirva emlegette gyöngyeit, melyeknek valami titkos bűvös erejük van . . . az ám, Jenő is mondta, hogy bűvös gyöngyök, pedig Jenő még tréfából

sem szokott ilyesmit mondani, ha nincs benne valami igazság. De hát miésoda bűvös tulajdonságuk lehet azon gyöngyöknek?

„Bolondság!“ gondolá Pali. „Már hogy lehetne az efféle apró piros gyöngyöcskének valami bűvereje? Hanem . . . mit is ajándékozzak Nellikének? Lássuk csak? Gondolkozzunk! . . . , Hátha . . .!“ itt Pali hirtelen megakadt gondolkozásában és halál-sápadt lett, „hátha bevallanék mindent? Ha lemennék a kertbe, kikaparnám azokat a gyöngyöket s visszaadnám Nellikének? Csak az utolsó órában, kevéssel elutazásom előtt adnám oda, aztán kedves mamámnak megvallanék mindent és kérném, ne mondja meg a papának, mig el nem utaztam az iskolába. Onnan majd irhatok én levélben megmagyarázhatok mindent . . . ott aztán megmondok mindent Ferkónak is és tudom, hogy Ferkó megbocsát, hiszen ő olyan jószívű! És mikor az ünnepekre haza jövünk, akkor talán édes atyám is megbocsát, mert halani fogja, mily jól tanultam, mily jól viseltem magamat. Ekkor aztán megmenekülnék minden kínos aggodalomtól . . . Megtegyem? Ne tegyem? Eh! Végét kell már szakítani s inkább most mint később!“

Erre elszántan fölkerelkedett és sietett ki a kertbe, egyenesen ama végzetes melegágy felé, melybe azokat a szerencsétlen piros gyöngyöket rejtette. Körülnézett, nincs-e valaki a kertben; nem látott senkit s neki

bátorodva, fölemelte a melegágy ne-
héz üvegfüdelét.

„Ebbe a sarokba rejtettem, arra
világosan emlékszem,“ mormogá . . .
és ha csak Jenő el nem vitte, még
most is bizonyosan itt lesznek. Csak
legalább néhányat találnék . . . csak
épen hogy legyen mit visszaadni
Nellikének . . . a többiről azt mond-
hatnám, hogy Ferkó kis majma
nyelte le . . . ami igaz is, mert
csakugyan lenyelt néhányat. Ah itt
van egy szem, csakhogy már köze-
lökbe jutottam!”

Pali nagy örömmel tisztította
le a gyöngyöcskéről a földet s már
reménykedett, hogy a többit is meg-
találja; de a mint a már tiszta pi-
ros gyöngyöt ujjai közé fogta, meg-
döbbenve állapodott meg.

„Mi ez?“ mormogá ijedten.
„Hiszen ez a gyöngyöcske egészen
puha, olyan mint egy szőlő szem,
szétmállik ujjaim között . . . pedig
mikor ide rejtettem, csontk meny-
volt!”

E furesa tünemény egészen
megzavarta szegény Palit, de azért
csak folytatta a keresést, remélve
hogy majd a többi gyöngyök talán
még jók lesznek; talált csakhamar
egy második, harmadik szemet is,
— de mind csak olyan puha, nedvvel
teli volt mint az első.

„Már most mit tegyek! kiáltá
Pali kétségbeesetten. „Minden össze-
esküdtöt ellenem . . . vissza nem
adhatom a gyöngyöket Nellinek!”

„Mi baj, Pali? mit esinálsz?“ hang-

zott ekkor néhány lépésnyiről egy
jól ismert hang, melytől Pali szin-
te összerezett. Hamar lezárta a
melegágy füdelét s föltekintvén, apját
látta magaelőtt.

„Mit keresgélisz itt a meleg-
ágyban?“ kérdé apja ismét.

„Kerestem . . . valamit . . . amit
elvesztettem . . .“ hebegé Pali ijedten.

„Mit vesztettél el?“

E kérdés még nagyobb zavarba
ejtette Palit s nagy erőlködéssel
igyekezett visszaemlékezni valamire,
mit vesztett el valamikor. Végre
eszébe jutott valami.

„A gyűrűmet vesztettem el,
melyet Antal bácsitól kaptam.“

„Mikor vesztetted el?“

„Már régen, még mielőtt Jenő
elment . . .“

„Akkor ugyan hiába keresed;
kár ezzel az időt vesztegetni. Jer
be inkább, a szobában van számodra
valami. Antal bácsi küldte s azt izente,
hogy azért küldi mert hallotta, hogy
nagyon kívántál birni olyasmit.“

Pali reszketve követte atyját a
szobába.

„Ott van a doboz az asztalon,“
szólt atyja. „Mi van benne, nem tu-
dom. Nyisd föl, hadd lássuk, mi az,
a miről Antal bácsi azt mondja, hogy
nagyon sovárogtál utána.“

Pali reszkető kézzel bontogat-
ta a dobozt összetartó zsinórt s épen
ekközben beléptek Etelka és Ferkó.
Mikor a doboz tartalma végre előtűnt,
Etelka bámulva kiáltott föl:

„Nini! Furesa! Hiszen ezek

szakasztott olyan gyöngyök, a melyeket Nellike kapott akkoriban a hajón a kapitánytól. Ugy-e egészen olyanok?”

„Csakugyan . . . egészen olyanok,” susogá Pali egészen megdöbbenve részint a meglepetés, részint a váratlan öröm miatt, mert ezen ajándék épen abból állott, a mit szive most leginkább óhajtott. Nehány percnyi szünet mulva aztán Pali ismét megszólalt:

„Valóban, egészen olyan gyöngyök . . . és mert Nellike ama gyöngyei elvesztek, hát ezeket neki ajándékozom.”

„Oh, mennyire fog megörvendeni!” szólt Etelka. „De néhány szemet tarts meg kis muzeumod számára.”

„Nem, nem! Ha adom, hát mind odaadom!” felelt Pali és gyorsan összeszedve a piros gyöngyöket, sietett a másik szobába Nellikéhez.

„Mily szép Palitól, hogy e szép gyöngöcskéket Nellikének adja!” szólt Etelka.

„Az bizony, mindig mondtam, hogy Pali a legjobb fiu a

világon,” jegyzé meg Ferkó. „Menjünk mi is nézni, hogy örül Nellike.”

Etelka hamar kint termett. Ferkó is már az ajtóban volt, midőn apja visszahívta.

„Feri fiam, jer csak kissé, néhány szóm van hozzád.”

Ferkó rögtön észrevette atyja

AZ ELSŐ SZIVAR --

JANCSI, Náci meg a Szepi Vargainas mind a három. Mondja Jancsi: „Hé, ti fiúk! Vettem szivart öt krajczáron. Gyújtsunk hát rá a szivarra! —“ S repül a füst erre arra.

hangján és arcán, hogy most valami magyarázatot következik. talán éppen ama szerencsétlen éjjeli csinyről, mely miatt atyja reá haragszik; szégyen Ferkó, bár teljesen ártatlannak érezte magát, egészen zavarodottan és kipirulva állt meg apja előtt.

„Ne félj fiam, nem mondok

semmit olyant, ami kellemetlen érzést támaszthatna benned.“

„Én, én nem félek . . . kedves atyám . . . de, de néhány hét óta oly szerencsétlen vagyok . . .“

„Nos mindnyájan buslakodunk kedves Jenőnk távozása óta . . . De reményem, hogy minden jobbra fordul. Ami pedig különösen azt az éjjeli csinyt illeti . . .“

„Talán ráakadt már kedves apám az igazi bűnösre?“ kérdé Ferkó izgatottan.

„Még nem, de ezzel nem kell többé törődnöd. Édes anyád ma reggel beszélt velem erről; ő teljesen meg van győződve ártatlanságodról s egy oly körülményt említett, mely engemet is meggyőz, azt t. i. hogy Jenő is egészen határozottan állítja, hogy nem te vagy a bűnös. Tudom, hogy Jenő nem szokott ok nélkül mondani semmit, én tehát szintén elhiszem, hogy ártatlan vagy s nem haragszom rád többé, sőt sajnálom, hogy haragommal eddig szomorítottalak. Most azt akarom, hogy nyugodt szívvel menj az isko-

— S MI LETT KÖVETKEZÉSE.

VIGAN szól a három szivar —
Két pofára pőfékelnek.
De egyszerre Náci s Szepi
Elsárguhnak, elkékülnek.
Nagyot nyelnek s aztán . . . pőknek —
Ez lett jó vége jó kedvőknek.

lába, és mondhatom, hogy ismét ugy szeretlek mint régente.“

Ferkó azt sem tudta hová legyen örömében, szólui sem tudott, csak némán odarohant apjához, átölelte és összevissza csókolta.

(Folytatása következik.)

A JAGUÁR.

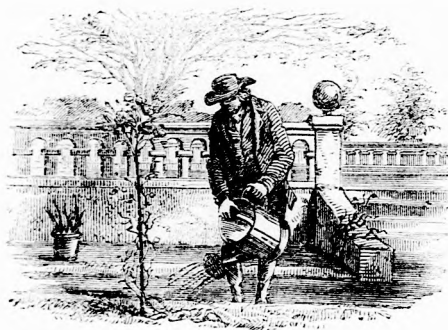
(Képpel a 365. lapon.)

A HATALMAS Jaguárnak
Jó dolga van a vadonban,
Láttán remeg minden allat
És futásnak ered nyomban.

Lesben ül a vén fatörzsön,
Foga esattog, feszül karma
S kis őzikét, szelid lámát
Mint a villám megrohanja.

Megrohanja összetépi,
Nem szün szomja, bősé haragja.
A piros vért mohón iszsza, —
De a tetemet ott hagyja.

MONDÓKA.

APA s anya jó tanáccsal
Kedves gyermeket nevel:

A kertész meg füt, virágot
A víz üde cseppivel.

A VAK LEÁNYKA TÖRTÉNETE.

EGY HIDEG téli napon kis leányka ült összekuporodva a nem épen nagyon befűtött kályha mellett, egy szegény mesterember szegényes házában. A kis leány nagyon különbözött más ilyen koru gyermekektől ugy külsejére, mint tekintetére nézve s valóban, nem is olyan volt mint más gyermekek, mert — vak volt szegényke, vak mind a két szemére s az orvos azt mondta, hogy nem is fogja többé soha visszanyerni szeme világát.

Hanem a súlyos baj mellett még az a baja is volt Zsófinak, — így hívtak, — hogy mindig szerencsétlennek érezte magát; és mindjárt meg kell mondanom, hogy ennek ő maga volt az oka. Figyeljétek s meglátjátok, miként.

Épen mikor ott ült a kályha mellett és mindenféle kellemetlen gondolatokkal keseríté magát, kinyílt az ajtó s belépett Zsófi anyja, karján egy alig esztendős kis gyermekkel.

„Zsófikám,“ szólt az anyja fáradtan, „vigyázz kissé a gyermekre; dolgom van, nem tarthatom magamnál, kisebb testvéreidre pedig nem bízhatom!”

„Hát én hogy vigyázzak rá?“ szólt Zsófi durczásan. „Hiszen nem láthatom, mama tudja jól, hogy nem látok.“

„Oh Zsófi!“ szólt anyja szeliden, „mért beszélsz így? Tudod jól, hogy

ha akard, gondját tudod viselni, jobban mint akárki más.“

„Még ezzel a csunya kis gyerekkel is bajlódjam!“ kiáltott Zsófi mérgesen. „Azt kívánják tőlem, hogy úgy végezzek mindent, mint azok, a kik látnak szemeikkel. Tudom jól, hogy utjában állok mindenkinek, senki sem szeret, senki sem sajnál. Báresak ne is élnek már!“

Zsófi szenvedélyesen zokogva ült le ismét, anyja pedig sohajtva ment ki a kis gyermekkel; tudta jól, hogy mikor Zsófi ily rossz hangulatban van, akkor nem lehet vele boldogulni. Kiment tehát a konyhába és folytatta dolgát, mosott, főzött, vigyázott a kis gyerekekre s bár beteg és fáradt volt, igyekezett mindent végezni, hogy rendben legyen, m re férje hazajön a munkából. Egyszerre megjelent Zsófi a konyhajtóban s kurtán így szólt:

„Kialudt a tűz a kályhában, fa kellene.“

„Elfogyott, nincs több, mint a mennyi a főzéshez kell; ülj itt a konyhában.“

„De én nem akarok itt ülni a konyhában, inkább ülök a hideg kályha mellett,“ szólt Zsófi durczásan.

„Hát ülj ott,“ szólt anyja, ki sokkal fáradtabb és betegebb volt, hogysen most a kis leány durczáskodásával gondolhatott volna.

Zsófi tehát visszament a hideg szobába és duzzogva tépelődött azon, hogy vele mily rosszul bánnak; mérgében sirva fakadt, aztán lefeküdt s addig sirt és mérgeskedett, mig végre

elaludt. Az nem jutott eszébe, hogy édes anyja sokszor utolsó krajezárját adta oda fáért, csak hogy Zsófi kívánságát teljesíthesse, hogy egymaga számára külön fűtött szobája legyen, hol aztán órahosszat elüldögélhessen egyedül. Nem jutott eszébe, hogy ez áldozat anyja részéről; nem is tudta, mit tesz az, másért áldozni valamit, mert ő maga soha sem tett semmit mások kedvéért.

Másnap reggel Zsófi arra ébredt föl, mikor testvére Erzsi megszólította s ezt mondá:

„Zsófi, vedd magadhoz az ágyba a kis fiut.“

Meg kell említenem, hogy Erzsike valahol szolgálatban állott, hová mindennap korán reggel kellett elmennie.

„Nekem nem kell a kis fiu, ne tedd ide!“ szólt Zsófi, ki mindjárt megemlékezett arra, hogy tegnap este haraggal feküdt le és így folytatnia kell durczáskodását.

„De magadhoz kell vened a gyermeket,“ szólt Erzsi, „mert a mama nagyon beteg, és apa egész éjszaka ott viráosztott az ágya mellett; nekem pedig most már mennem kell.“

Zsófi szótlanul magához vette a kis gyermeket, s mialatt hintázta és dalolgatott neki, gondolkozni kezdett Erzsi szavairól és saját magaviseletéről; mert azt nagyon föl tudta fogni, hogy az ilyen viselet nem helyes, nem illendő.

„Valjon mama csakugyan beteg-e?“ gondola magában; „talán már tegnap

(Folytatása a 362. lapon.)

„HÁT, DRÁGA SZÉP IFIUR, MIT JÓSOLJAK MEG?“

(Lásd a 366. l.)

A BOKRÉTA. (Lásd a 367. l.)

(Folytatás a 359. laphoz.)

is beteg volt, mikor hozzám akarta adni a gyermeket. " Aztán ismét eszébe jutottak régi panaszai. "Senki sem szeret, csak utjában állok mindenkinek . . . ki is szeretne egy vak leányt?"

Mikor már hosszabb idő mult és senki sem jött a gyermekért, Zsófi fölkel és felöltözött; a kis fiucsának jó helyet csinált az ágyban, hogy ki ne essék, játékot is adott kezébe, hogy csöndesen maradjon, míg ő maga öltözik; ha a gyermek csak mozdult is, Zsófi mindjárt ottermett, mert a vaknak az a sajátsága, hogy rendkívül éles hallása van s ez némileg kárpótolja őket vakságukért. Es így, mint látjuk, Zsófi nagyon ügyesen gondját tudta viselni a kis gyermeknek, csak akarnia kellett.

Elkészülvén öltözködésével, karjára vette a kisdedit s kiment a konyhába, hol csakhamar észrevette, hogy anyja még nem járt kint; a takaréktűzhelyen nem égett a tűz, a reggeli nem volt kész, kisebb testvérei öltözetlenül jártak ott s most hozzá rohantak, hogy adjon nekik reggelit. Máskor megverte volna őket, de most egészen mást gondolt. Eszébe jutott, hogy talán azért nem szerették őt eddig, mert nem igyekezett magát megkedveltetni; most hogy egyszerre ő volt egymaga a házban, a ki valamit csinálhatott, elhatározta, hogy megkísérti, nem tudna-e ő is valami hasznosat tenni. Nagyon különböző gondolatok jártak most fejében; vaksága

miatt nagyon sokat gondolkodott mindig, igen jól tudta, mi a jó, mi a rossz. És most a jóra szánta magát.

Meglepő ügyességgel tüzet rakott, reggelit főzött kisebb testvéreinek s mikor ezek ki voltak elégitve, a csecsemő gyermeket betette a bölcsőbe és halkan anyja szobája felé ment, hogy meggyőződjék, csakugyan beteg-e. Az ajtó nyitva volt s hallotta, hogy anyja nehezen sohajtoz, atyja pedig egy idegen férfival halkan beszél; csakhamar rájött, hogy az idegen nem más, mint az orvos. Anyja tehát csakugyan súlyos beteg! E gondolatra sajátságos fájó érzés fogta el, halkan visszament s a konyhaajtó mögé húzódott. Néhány percz mulva hallotta, a mint atyja és az orvos kifelé jönnek s az ajtóelőtt beszélgetve megállanak, a nélkül hogy őt észrevették volna.

"Orvos ur, mondja meg őszintén, mit gondol feleségem bajáról?" szölt Zsófi apja.

"A baj komoly, nagyon komoly," felelt az orvos. "Oka pedig az, hogy a szegény asszony nagyon megerőltette magát a munkában. Pihennie kell és jó, könnyű ételt ennie."

"Megteszek mindent, a mit tehetek," szölt az atya sohajtvá. "De szegény ember vagyok, öt gyermekem van, alig tudok elég kenyeret keresni számukra."

"Az egyik gyermektől könnyen megszabadulhat," szölt az orvos. "Már mondtam önnek, hogy én elhelyezem azt a vak leányt."

Zs
hallatá
szát;
az orv
kórház
irtózo
"T
ur, kö
veszen
"Sze
ettől
hatok
Anyja
szeret
szeren
eszik,
hasson
is oly
Z
mind
eset,
magát
kor d
dön a
érezni
"
most
nem a
oly a
E
magá
nyire
jóvá
zetni
Szing
hogy
lássá
nyire
Több

Zsófi szive összeszorult e szavak hallatára s remegve várta atyja választ; nagyon jól tudta mire ezélt az orvos; arra, hogy őt elvigyék a kórházba, — ettől pedig leginkább irtózott.

„Tudom, mit gondol ön, orvos ur, köszönöm is szívességét, de nem veszem igénybe,“ felelt Zsófi apja. „Szegény vak leányom szörnyen fél ettől és mig egy falat kenyeret adhatok neki, nem taszítom ki házamból. Anyja sem engedné, mert annál inkább szereti e szegény gyermeket, minél szerencsétlenebb; sokszor maga nem eszik, csak hogy vak leányának adhasson ebédet; szegény gyermek ugyis oly szerencsétlennel érzi magát.“

Zsófi nagyon jól tudta, hogy ez mind igaz; eszébe jutott számtalan eset, midőn anyja mindent megvont magától, csak hogy neki jusson; akkor durezza fogadta, de most, midőn anyját veszélyben tudta, kezdte érezni egész jószágát.

„Szegény jó anyám,“ gondolá most Zsófi, „mennyre jök irántam, nem akarnak elküldenü a házból, habár oly alkalmatlan vagyok!“

E perczen nagy tette szánta magát Zsófi; elhatározta, hogy mennyire csak tőle telik, igyekezni fog jóvá tenni eddigi hibáit s visszafizetni anyjának sok jótéteményeit. Szinte vágyott már az alkalom után, hogy tehessen valamit és hogy anyja lássa, mennyire megváltozott, mennyire kivetkőzött gonosz szokásaiból. Több nap múlt bele, mig Zsófi anyja

kissé jobban lett s hetekig, mig egészen fölgyógyult. Ezalatt pedig a család helyzete mindinkább rosszabbra fordult; a betegnek orvosságot stb. kellett vásárolni, ami sok pénzbe került, Zsófi atyja alig tudott már annyit keresni, hogy a mindennapi kenyeret megadhassa gyermekeinek. Szegény Zsófi érezte, hogy ő most bizony csak teher a háznál s minden este forrón imádkozott Istenhez, hogy segítse meg jó szüleit. Már arra is gondolt, hogy maga fogja kérni apját, vigye őt a kórházba, mert bármennyire irtózott e gondolattól, kész volt ezen áldozatra is, csak hogy valami keveset könnyítsen szülei helyzetén.

De épen, mikor e gondolattal tépelődött, egy asszony ság jött hozzájuk. ki hallotta a szegény vakleányka híret s megígérte, hogy gondoskodni fog róla. Mindjart hagyott is egy kis pénzt, aztán pedig küldött oda egy asszonyt, ki megtanítsa Zsófit finom kosarak fonására. Zsófi nagy örömmel és szorgalommal tanult s rövid idő mulva mindenki bámulta, mily szép kosarakat tud készíteni. És ezzel szép összeget is keresett hetenkiint, mert a kosarakat egy kereskedő jó pénzért vásárolta meg.

Ekként Zsófi többé nem gyötörte magát azzal, hogy terhére van szüleinek; vidám, nyájas lett, a ház körül is mindent megtett, és így mindenki megszerette őt, főleg pedig szülei, kiknek most valósággal támasza volt.

És így valamint elébb maga volt oka, hogy mindig boldogtalannak érezte

magát, most ismét magának köszönheté, hogy ha nem is szerencsés, de legalább nyugodt életet élhetett. Vak-ságát mint a sors csapását béketűréssel szenvedte és minden örömét abban találta, ha másoknak bármily keveset használhatott s ha szerették őt azok, a kiket ő szeretett.

A NAGY OLVASÓTEREM.

(Képpel a 368. 1.)

Kicsi nekem ez a szoba
Nem esik jól olvasni benn;
A Levegője rekedt, fülledt —
Jobb nekem künn a ligetben.
A ligetben, az erdőben,
Bükk tövén, jó levegőben
Ott feszül ki kebelem,
A könyvet ott kedvelem.

KINAI SÁRKÁNY.

OTT a messze Kinában
Sárkányjáték ott is van.
Mert a vig kicsiny gyermekek
Mindenütt játszani szeretnek.

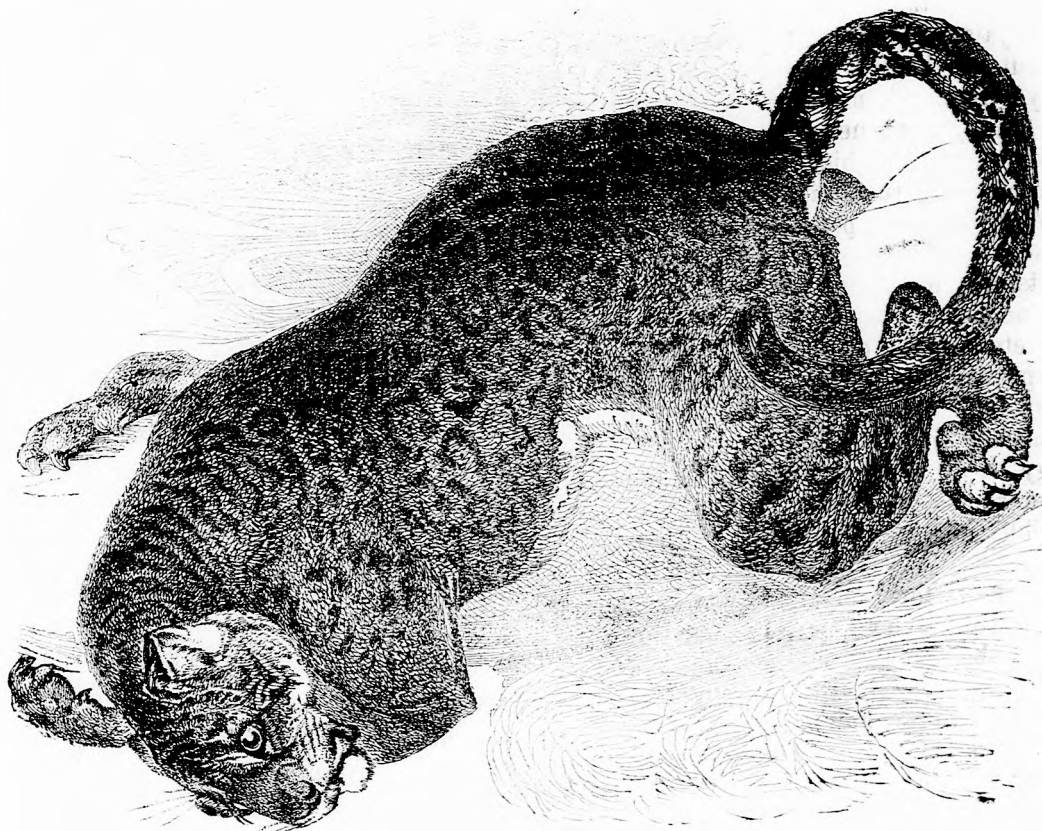
LÁTOGATÁS A BETEGNÉL. (Lásd a 367. 1.)

A KIS

hozzá
két
adott

ad né
öt k
mert
rékos

sétak

A JAGUÁR. (Lásd a 358. l.)

A KIS CZIGÁNYLEÁNY ÉS KUTYÁJA.

(Képpel a czimlapon.)

IGAN dalolgatva jött végig az utcán velünk szemben egy kis cigányleány, kezében néhány kis meszelőt tartva éskinálgatva. Mikor hozzánk ért, nagybátyám egy meszelőcskét megvett tőle s fényes ezüst huszast adott érte.

„Hogyan, Toni bácsi, egy huszast ad neki? hiszen ez a kis söprű nem ér öt krajczárt sem!“ szóltam bámulva, mert Toni bácsi különben nagyon takarékos volt.

„Jer be hozzám, majd a kertben sétaközben elbeszélém, mi történt hajdan

velem s mért szeretek ajándékot adni az ilyen kis cigányleányoknak.“

Bementünk a kertbe s Toni bácsi aztán a következő történetkét mondá el: „Gyermekkoromban szüleimmel falun éltem; atyám igen szigorú ember volt, nagyon gyűlölte a dologtalan naplopókat, a cigányokat pedig már épen nem szenvedhette.

Az iskola jócskán messze volt lakásunktól s midőn a falun végigmentem, gyakran találkoztam cigányokkal, kik vas szögeket, láncokat, üstöket stb. árulgattak s a falu másik végén tanyáztak. Különösen föltűnt egy kis cigányleány, mert nem volt olyan fekete, vad képe, mint a többinek, hanem szelid,

fehér; aztán volt egy bozontos nagy kutyája. Többször találkoztam velök s tudtam, hogy a leányt Juczinak, a kutyát Bodrinak hívják.

Az uton, melyen az iskolába jártam, volt egy kis hid is egy patak fölött. Atyám szigoruan rám parancsolt, hogy ne próbáljak a patakba menni, mert az sokkal mélyebb ám, mint a milyenek látszik; de meg kell vallanom, hogy mint afféle pajkos fiu biz én sokszor levettem a csizmámat s meleg nyári napokon paszkolgattam a hűvös patakban. Kezdetben óvatos voltam de lassanként mindenféle pajkosságot elkövettem, úgy hogy ruháim is nedvesek lettek és gyakran elkéstem az iskolából, mert előbb meg kellett a napon szárítani ruháimat.

Egy forró nyári napon ismét ott lubiczoltam a víz partján s elhatároztam, hogy bemegyek egészen a vén fűzfáig, mely a víz közepén egy kis szigetecskén állott. Fölgyűrtem tehát nadrágomat s bátran nekiindultam; közel is voltam már a fához, midőn hirtelen elveszett a föld lábaim alól, — mély örvénybe buktam s mert uszni nem tudtam, a sebes víz azonnal tova ragadott magával. Szörnyű ijedelmemben alig tudtam, mi történik velem; nagyot kiáltoztam s aztán villámként azon gondolat futotta át agyamat, hogy most menthetetlenül belefulok a patakba. Hirtelen azonban egészen közelemben tompa zuhanást hallottam s egy-két másodperc múlva valaki vagy valami megragadta ruháimat. De ekkor már eszméletemet vesztettem s mikor ismét magamhoz tértem, a parton, puha fűben fekvé találtam magamat, mialatt egy kis cigánylányka szorgalmasan dörzsölgetett, hogy életre ébreszsen, víztől csurgó bozontos kutyája pedig arczomat nyaldosta. Juczi volt, meg Bodri.

E napon nem mentem iskolába, hanem ott feküdtem sokáig a napon,

mig ruháim megszáradtak s kissé föl-ocsudtam ijedelmemből. Midőn meggyőződtem, hogy csakugyan nem fultam meg, azon kezdtem gondolkozni, miként jutalmazzam meg Juczit és derék kutyáját. Pénzem nem volt s apámtól nem mertem volna kérni, mert ekkor kisül egész vitézi csinyem. Valamit pedig mégis akartam adni Juczinak, nehogy háladatlanak gondoljon. Össze-visszakutattam zsebeimet s végre találtam egy kis ezüst szelenczét, melyet nagynéném-től kaptam ajándékba s melyben tollat s efféle apróságot tartogattam. Juczi nem nagy hasznát vette ugyan, de mégis, láttam, nagyon megörült neki s vigan dalolgatva ment vissza a cigánysátrához.

Én is haza mentem, de még aznap rosszul lettem, heves láz lepett meg s nem tudta senki kitalálni, mi okozhatta bajomat; én pedig bölesen hallgattam. Beletelt vagy tiz nap, mig ismét iskolába mehettam. De bezzeg ekkor többé nem mentem a patakba.

Édes anyámtól egy ezüst huszast kaptam fölgyógyulásomkor s délután a mezőn sétálgatva, kivettem huszasomat és fényesítgetni kezdém, épen arra gondolván, mennyire szeretnék találkozni Juczival és Bodrival. Egyszerre megszólalt a sövény mögül egy csunya vén cigányasszony:

„Ifiur! Szép ifiur! Jöjjön ide, mondok kedves ifiuramnak szép jóvendőt; megmondom, milyen nagy ur lesz, mit kap holnap ebédre, megmondok mindent, ha azt a szép ezüst huszast nekem adja.“

Majdnem megijedtem s el akartam szaladni, de a vén cigányasszony már ott termett mellettem s majdnem erővel vonszolt a sövény mögé, hol a cigányok tanyáját pillantottam meg.

„Hát, drága szép ifiur, mit jósoljak meg?“ kérdé a cigányasszony (lásd a képet a 360. lapon.) és ezalatt ügyesen kivette már kezemből az ezüst huszast.

„Mit? . . . Hát . . . semmit nem

akarok semmit megtudni . . . de mégis, azt szeretném tudni, fogom-e még egyszer látni a kis Juczit és a Bodrit."

"Micsoda?" kiáltá a cigányasszony szenvedélyesen. "Mit tud Jucziról? Miért emlegeti?"

Eleinte olyasmit gondoltam, hogy ő csakugyan olyan mindentudó s még a jövődőt is megmondja, akkor nem kell tőlem kérdezősködni; de aztán elmondtam az egész történetet vizbeesésemről stb. Még jóformán be sem fejeztem, midőn a cigányasszony közbe szólt:

"És az ifiur adta neki azt az ezüst szelenczét, csakugyan? Szegény gyermek! most emiatt börtönben ül. A bíró meglátta nála, azt mondta, hogy bizonyosan lopta s ezért szegény Juczit mindjárt be is csukatta."

"Ez igazságtalanság! ki fogjuk szabadítani; ő engemet megmentett s most szenvedjen érette?" kiáltám én.

Rögtön mentünk a bíróhoz s ott én elmondtam hiven az egész történetet; erre a bíró megparancsolta, hogy bocsássák Juczit szabadon. Én magam mentem a börtönörrel a tömlöczbe s midőn az ajtó megnyílt, ott láttam a földön feküdni a jó kis leányt, ölében hű kutyájának, Bodrinak fejével. Mondanom sem kell, hogy öröme nagy volt, midőn tudtára adtam, hogy ismét szabad.

Ily módon nyilvánosságra jutván a dolog, többé atyám előtt sem titkolhatam s hazaérve, neki is bevallottam mindent. És atyám engemet ugyan kissé megpirogatott, hogy a patakba mentem, de annál inkább dicsérte a jó Juczit, magához hívatta és gazdagon megajándékozta. És azóta, valahányszor ilyen szegény cigányleánykát látok, nem tudom megállani, hogy meg ne ajándékozzam."

A talányfejtők neve és Forgó bácsi postája a jövő számban.

LÁTOGATÁS A BETEGNÉL.

(Képpel a 364. l.)

Háki szenved és beteg :
Járok hozzá szeretettel ;
A látogatással hidd el,
Fájdalmain enyhítek.

Ki vigasztal beteget
Egészséget érdemel az,
Mert jó orvosság a vigasz,
S gyógyít a hű szeretet.

A BOKRÉTA.

(Képpel a 361. l.)

SZERTESZÓRVA ott álldogál
Zöld fűben a sok virágszál.

Mint remete mindegyikök —
Szomorkodnak, nincsen kedvök

Jöszte fiú, jöszte lányka,
Kössük őket bokrétába.

Itt a virág, ezer, s miljom —
Jöszte róza, szegfű, liljom.

Bokrétában vannak együtt:
Talán most mir jobb a kedvük.

ISKOLA UTÁN.

Az órának vége, vége,
S mert szorgalmatos valék:
Játszani eljönnek hozzám
Paliék és Julesiék.

NAGY OLVASÓTEREM. (Lásd a 364. l.)

Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete Pesten. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.